

SLADKÝ ŽIVOT

Annie Westová
Králova
dohazovačka

ANNIE WESTOVÁ

KRÁLOVA
DOHAZOVAČKA

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

víte, že únor byl původně poslední měsíc roku? Staří Římané uznávali jen deset měsíců (proto také prosinec nese název december, „desátý měsíc“) a zimu považovali za období, které si vlastní měsíc vůbec nezaslouží. Pak ji vzali na milost a přidali za prosinec ještě měsíce dva – leden a únor. No a pak celý rok převrátili naruby a z února se stal druhý měsíc.

Únor jinak nese v latině své jméno podle rituální očisty – februy –, kterou končil rok.

A když už jsem se tak zamyslel nad názvem nejkratšího měsíce v roce, pokračujme. Staroanglicky se mu říkalo „solmonath“, měsíc bláta, nebo „kalemonath“, měsíc zelí. Finsky je to „helmikuu“, měsíc, kdy voda opět zmrzne a kapky vypadají jako perly. Polsky je to „luty“, tedy něco jako krutý (znáte české slovo lítý? to je příbuzné). No a český únor je měsíc, kdy se trhá led a noří se do vody...

Vlastně ve všech jazycích se zdůrazňuje zima, led, nevlídnost... prostě měsíc celkem na nic. No já bych pro Vás jeden tip, co s ním udělat, měl. Co takhle se zachumlat do teplého šátku, nalít si sklenici vína a přečíst si pěknou knížku? Třeba jednu z těch, které Vám přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo. Něco o lásce...

S láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

**KRÁLOVA
DOHAZOVAČKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Desert King Meets His Match

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Annie West
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-117-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-118-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-119-3 (PDF)

PROLOG

„Hru na dudy v domě by měli prohlásit za nezákonnou.“

Žena na terase se při jeho slovech otočila a tmavé vlny vlasů jí zavířily okolo ramen.

Setkali se pohledem a Salimův pulz zabušil. Znovu ucítil jiskru vzrušení.

Zatím ji viděl jen zdálky. Přesto ho lákala.

Zkřivila rty do úšklebku, které se mu zamlouval mnohem víc než zářící úsměvy celebrit, které byly uvnitř.

„Copak, nelíbilo?“

Salim se přesunul k okraji trávníku, kde stála ve svitu pochodní. Za ní se v impozantním skotském letním večeru rozkládalo stříbrné jezero a dál temné hory.

Na rozdíl od ostatních žen neměla večerní róbu, ale na míru šitý smoking, obepínající křivky a dlouhé nohy. Svůdně dlouhé nohy. V prosté černi vynikala. A nejen díky stříbrné halence, nápadné mezi saténovými klopami.

„Neřekl bych,“ zamumlal. „Za správných okolností mohou být dudy ale určitě úžasné.“

Fascinovalo ho zjištění, že je vzrušený. Fyzická odezva jeho těla na její blízkost.

Zaujalo ho to. Tahle žena nebyla vyloženě krásná, přesto... přitažlivá.

Co víc, kvůli něčemu v ní šeptalo jeho vnitřní já slovo nápadně podobné *moje*.

Salim byl moderní muž, zaobírající se fakty a číslly. Přesto choval vůči instinktům zdravý respekt. V minulosti ho více než jednou zachránily.

Její úsměv se roztáhl a Salim to vnímal jako zvolna se rozpínající úsvit, zahřívající zemi po mrazivé pouštní noci.

„Třeba můžete dudáka požádat o budíček při rozbřesku. Pochybuju ovšem, že pak budete u ostatních hradních hostů příliš oblíbený.“

Z jejího chraplavého smíchu mu po páteři sklouzla vlnu vzrušení rovnou do slabin.

Salim svažtil obočí. Připustit tělesnou reakci na přitažlivou ženu byla jedna věc. Jiná vnímat vzrušení jako nezkroceného koně, ženoucího se tryskem.

Možná to nebyl zas tak dobrý nápad.

Když si to pomyslel, otočila se napůl pryč, jako by ve slábnoucím světle obdivovala údolí. Poskytla mu záminku hovor ukončit a vrátit se na večírek. Jako by ji nezaujal, navzdory pohledům, které k němu vysílala.

Náhle se ale ústup už nejevil jako možnost. Protože co jiného by to bylo, než kapitulace?

Jako nahrávku Salim zaslechl, že se za ním otevírají francouzské dveře a rozvážně vchází číšník.

„Madam? Pane?“ podal jim na stříbrném podnosu dvě sklenky šampaňského.

Salim zdvihl sklenice a kývnutím poděkoval. Když číšník odešel, nabídl jednu své společnosti.

Znovu se k němu otočila.

Teď byl dost blízko, aby viděl, že má jasné tmavošedé oči. Jako cínové jezero za ní nebo stříbrný oblouk jeho obřadní šavle.

„Vaše objednávka?“

I její slova byla ostrá jako čepel. Přesto jí Salim v očích nečetl zlost, ale stín něčeho nečekaného u tak elegantní a sebejisté ženy. Nervozitu.

Je také opatrná kvůli té přitažlivosti?

„Ano. Viděl jsem vás odcházet a pomyšlení na klidný rozhovor se mi zdálo rozhodně přitažlivější než nával uvnitř,“ odmlčel se. „Ale pokud dáváte radši přednost samotě...“

„Ne!“

Rychlé popření ho uklidnilo. Stejně jako sebevědomé stočení pružných rtů, jako by nedokázala předstírat.

„Díky. Sklenička by byla příjemná.“

Rosanna si na náhodné románky nepotrphla.

Nelíbala cizí lidi.

Tak jak mohla být najednou jako přilepená k pohlednému neznámému s bušícím srdcem v hrudi, a pokoušet se být ještě blíž k tomu úžasnému mužnému horku?

Necítila se dostatečně blízko ani s jednou jeho silnou paží obtočenou okolo pasu a druhou, podpírající zezadu její hlavu, když se jí nořil hluboko do úst.

I s propletenými jazyky, těžkým dechem a horkem, spalujícím všechna místa, kde se dotkli, chtěla víc. Mnohem víc.

Rosanna mu sevřela chtivýma rukama ramena. Vyklenula se a přitiskla ňadra na jeho pevnou hrud. Zasllechla z jeho hrdla tichý zvuk jako souhlasné zamručení, sjelo po ní vzrušení.

Takhle ji ještě za šestadvacet let nikdo nelíbal. Ani nezažila takovou odezvu. Tak zoufalý hlad byl nový a osvěžující.

Letmo pomyslela na Phila. Ale mozek vzpomínku rychle vytěsnil.

Místo toho přišly záblesky ze dneška.

Smysl pro humor tohoto muže. Škádlivý temný lesk v jeho očích, když mluvili o všem a o ničem, zatímco se uvnitř ostatní hosté bavili. Zvuk jeho souhlásek se mísil se zpěvavým podtónem, což jeho hlas proměnilo v pokušení.

Jak jí *naslouchal*, a jeho oči ji ponoukaly prožívat okamžik.

Kdy jí muž sváděl smyslem pro humor a pochopením?

Duchaplností, šarmem a *čímsi* temným, co jí přinutilo podlehnout.

Ten první dotek, ruka v ruce, vyslal elektrický oblouk do jejích řader a níž, k místu mezi jejíma nohama, které tepalo bezostyšným hladem.

Měla se stáhnout zpět, vylekaná náhlým požárem uvnitř sebe. Viděla ovšem, jak je zamračený, jako by tenhle mocný nápor touhy nečekal ani on.

Ruka jí nějak vyjela k jeho hrudi a on ji odtud zdvihl k ústům.

Povolila jí kolena při pohledu a z vjemu jeho rtů na kůži a on ji přitáhl blíž.

Rosanna naklonila hlavu, než jí vjel rukou do vlasů, okolo ramene a pod klopou saka. Dlouhými prsty přejel třpytivou látku její halenky, tak neskutečně pomalu, že nemohla říct, jestli jí nechává čas k námitkám, nebo ji chce mučit touhou.

Nakonec v zoufalství překryla jeho ruku svou a stáhla ji dolů na ňadro.

Za zavřenými víčky jí zavířilo světlo, když ji sevřel dlaní. Přejel palcem naběhlou bradavku a ona se zachvěla a stiskla ho. Pak ji jemně mačkal a všechno uvnitř roztálo, když z doteku vystřelily šipky ohně.

Její zoufalý dech chutnal jím, šampaňským, exotickým kořením a smyslností.

Rosanna děkovala horlivé pokojské, která jí nabídla vyprání halenky a nečekaně jí sebrala i podprsenku, zatímco se sprchovala. Dotek jeho pevné, jemné a dovedné ruky, hnětoucí ňadro bez prádla přes tenkou vrstvu látky, byl božský.

Přitáhl ji blíž. Cítila jeho pevnou vysokou postavu a tuhé vzrušené mužství, které se jí nyní tisklo na břicho.

Proudilo v ní teplo a pokožka ji brněla. Chtěla ho cítit přímo na kůži. Malá část jejího mozku zaznamenala překvapení, ale jí to bylo jedno.

Rosannina ruka zamířila k jemnému hedvábí jeho slavnostního motýlka a...

„Pardon, pane.“

Ztuhli. Cítla, jak se prsty jejího společníka reflexivně sevřely, a i to bylo příjemné. Tak skvělé, že se jí žádostivě stáhly vnitřní svaly.

Jeden, dva údery srdce se nepohnuli. Potom zdvihl hlavu. Chvilku cítila jeho dech na tváři jako laskání. Blýskl na ni dolů tmavýma očima s příslibem, který v ní oslabil cosi základního.

Jak lačně toužila Rosanna ten příslib přijmout.

Potom se narovnal a přitiskl ji k rameni, jako by ji chtěl chránit před pohledem muže za nimi.

„Ano? Copak?“

„Omlouvám se, ale máte hovor. Je to důležité, jinak bych...“

Její společník dlouze vydechl, takže na ni přitlačil mocný hrudník.

„To je v pořádku, Taqi. Rozumím,“ vydechl znovu pomalu. „Za chvilku přijdu.“

Rosanna neslyšela kroky odcházejícího muže, protože jí v uších hučel tep. Musel ale odejít, protože kolem ní náhle zavanul chladný vzduch.

Ruka společníka klesla z jejího ňadra a ona musela zadusit vzdech protestu, když ustoupil. Držel ji za vrchní část paže, jako by si uvědomoval, jak musí být ochablá.

„Omlouvám se,“ zamumlal a tentokrát byl nepopsatelný přízvuk mnohem silnější.

Rosanna pohlédla do ebenových očí a mlčky přikývla. Omlouvá se za přerušení, nebo že se nechal unést na veřejném místě? Měli štěstí, že přišel někdo známý a zjevně diskrétní.

Přesto, jak tam tak stála a pokoušela se chytit dech,

necítila lítost, leda kvůli vyrušení. Spadla po hlavě do tsunami touhy a byla to ta nejúžasnější událost v životě.

To vypovídalo o jejím dosavadním žití opravdu hodně!

Sledovala, jak mu divoce poskočil ohryzek v hrdle a cítila nával úlevy, když spatřila důkaz, že také bojuje s návratem do reality.

„Musím jít. Musí to být důležité, když mne Taqi hledal.“

„Chápu,“ přikývla.

Přesto se nehýbal. Jen stál a shlížel na ni tmavýma nečitelnýma očima, než pokývl hlavou.

„Děkuji.“

O vteřinu později stála sama, zatímco on kráčel s lehkou grácií zpět na večírek.

Rosanna sledovala, jak odchází, ruku na hrdle, jako by držela uvnitř rychle bušící srdce, které tam vystoupalo.

Přesunula se do tmavého kouta na konci terasy a čekala, dokud se jí dech nevrátil k normálu a nepřestaly vybuchovat ohňostroje, které vyvolal v jejím těle.

Rosanna nemohla úplně uvěřit tomu, co se stalo. Nikdy necítila vůči nějakému muži tak niternou odezvu, ani k Philovi, kterého si kdysi chtěla vzít! Nezažila tak vznětlivou vášeň. Takové zjištění by ji mělo šokovat.

Přesto cítila pouze jakousi nevyhnutelnost. Jako by bylo přirozené pro ženu, která nemívá románky na jednu noc a naučila se dvakrát rozmýšlet v otázce důvěry mužům, takhle reagovat na někoho neznámého.

A cítila se při jeho odchodu oloupená.

Uhladila si vlasy a narovнала sako. Zapnula knoflíky, které se uvolnily při jejich objetí. Potom se usadila na blízkou kamennou lavici a čekala na jeho návrat. Nepřicházel.

Zanedlouho se dveře otevřely a hosté proudili ven. Všichni stáli půl hodiny na terase a pozorovali působivý ohňostroj na počest pána domu a jeho novomanželky.

Dnešní večer byl součástí sledu oslav jejich nedávného sňatku.

Ale pro Rosannu představovala pyrotechnika vyrušení. V křiklavém světle putovala davem a pátrala po jisté tmavé hlavě a širokých ramenech. Brněly ji konečky prstů při vzpomínce na dotek jeho hlavy a jemných krátkých vlasů.

Jenže byl pryč. A ona ani neznala jeho jméno.

PRVNÍ KAPITOLA

„Ale já na to nejsem připravená, Marian!“

„*Jistěže ano. Jsi odborník, ne? Tohle je jen další úkol.*“

„Jenom další úkol?“ zdvihla Rosanna obočí, když vyhlížela obrovským oknem do tetiny zahrady v Chelsea.

„Ani podle tvých měřítek nejde pouze o *další práci.*“

Na lince se rozhostilo ticho a Rosanna si představila svou drobnou tetu, jak se opírá v nemocniční posteli a rty stahuje do pevné čárky.

„*Dobrá. Ani podle mých měřítek to není běžné.*“

Tohle něco vypovídalo, protože Marian Bestová věrná svému jménu¹ proslula jako nejlepší v oboru. Proto měla tak vysoké odměny a mohla si dovolit dům na předměstí Londýna.

Rosanna vydechla úlevou, když zjistila, že si nedělala starosti jen tak. Byla zvyklá pracovat pod tlakem v napjatých termínech a někdy s nerozumnými požadavky, ale toto mělo k normálu daleko.

„Neumím si představit, že by někdo tuhle smlouvu popsal jako průměrnou. Ne když klient tak přitahuje pozornost...“

„*Což nebudeme probírat veřejně,*“ pronesla teta rázně, jako by se bála, že ji může slyšet někdo míjející její nemocniční pokoj.

¹ Best znamená anglicky nejlepší. Poznámka redaktora.

„To je v pořádku, Marian. Můžeš se spolehnout, že budu naprosto diskrétní.“

Přinejmenším tohle slíbit *mohla*. Naprostá mlčenlivost byla její druhou přirozeností, jelikož předtím pracovala jako „lovec mozků“. Hledala vhodné lidi na pozice, které byly často citlivé nebo ostře sledované a diskrétnost byla zásadní. Lámala si hlavu se zbytkem úkolu.

„*Já vím, Rose. A nemohu vyjádřit vděk, že tě mám na palubě.*“

Rosanna slyšela, jak tetin hlas zjihl a uvědomila si, že jej před tím zdvihla znepokojením. Nejspíš měla stejné obavy, jak neteř zvládne výjimečný úkol coby nováček v oboru.

Práce Marian byla skutečně výjimečná a mimořádná. Takt a diskrétnost žádala od své sekretářky. A nyní i o Rosannu, která se stále zaučovala.

Rosanna se zachvěla a sevřela telefon. Kdyby selhala, neohrozí jen svou pověst a kariéru, ale i tetinu práci.

Pokud jejich vlivný klient nebude spokojený, mohou nepříznivá hodnocení před jinými zákazníky napáchat nedozírné škody.

„Udělám, co budeš chtít, ale budu potřebovat vedení.“

Slyšela na druhém konci linky úlevný vzdech?

Rosanna si přála sedět u tety, čekající na operaci, jenže Marian trvala na tom, že nelze plýtvat časem. Odmítla návštěvu a odvelela ji rovnou do své domácí kanceláře.

„*Jistě. Budu na telefonu,*“ odmlčela se. „*Vzpomeň si na všechno, co jsem tě učila. A že bych nenabídla, aby ses ke mně přidala, kdybych ti nevěřila.*“

Než stačila Rosanna poděkovat za vyslovení důvěry, Marian pokračovala.

„*Tentokrát může být hodně v sázce, protože jde o vážně ostře sledovanou osobu. Ale zásady zůstávají stejné. A teď pozor. Chci, aby sis do notebooku stáhla tyhle složky...*“

Během dvaceti minut seznam pokynů narostl, ale to bylo v pořádku. Dokud Marian nezmínila poslední věc.

*„Auto tě vyzvedne dnes dopoledne v deset před
mými dveřmi.“*

„V deset?“ vylekala se Rosanna, když počítala, jak musí pelášit do svého malinkého bytu, aby si zabalila.

„Přesně. Takže žádné loudání. A hodně štěstí.“

Spoustu štěstí bude opravdu potřebovat. Poprvé převezme vedoucí úlohu v tetině úžasně úspěšné práci dohazovačky.

Jako by to nebylo už tak dost obtížné, měla v prvním samostatném úkolu nalézt dokonalou nevěstu vládnoucímu šejkovi! Tohle mělo hodně daleko k práci v korporátu v Sydney. Nebo pomoci Marian při jejím diskrétním pátrání.

Po Philově falši se Rosanně rozpadl svět. Nabídka Marian na práci v Británii představovala záchranné lano, které popadla oběma rukama, aby unikla před klepy a pohrdavými pohledy doma. I soucit a rozhořčení rodiny vnímala jako břemeno.

V tetině firmě ovšem pracovala jen šest měsíců a „lovit mozky“ není to samé jako pomáhat vládci při výběru nevěsty.

Rosanna opustila Austrálii ve špatném rozpoložení, i když to nebyla její vina. Opravdu ji to ale tížilo a nedokázala potlačit pochyby o vlastní osobě. Sužovaly ji od doby, kdy naletěla bývalému příteli.

Měla Phila prokouknout. Tolik k jejím schopnostem posoudit lidi! Neomlouvalo ji doznání, že se soustředila víc na vlastní kariéru než na svatbu. Že možná nebyla tolik zamilovaná, jak si z počátku myslela.

Rosanna se zhluboka nadechla a soustředila se na klady. Odmítala sama sebe takhle podceňovat.

Se svými odbornými schopnostmi a tetinými radami a kontakty mohla zastat pohádkovou kmotřičku pro